

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 3 ust. 3 TUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnej zasady niedyskryminacji ze względu na język oraz zasady równości państw członkowskich.

Rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 narusza art. 3 ust. 3 TUE, art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólną zasadę niedyskryminacji ze względu na język oraz zasadę równości państw członkowskich, ponieważ zniechęca obywateli chcących osiedlić się w państwie członkowskim innym niż ich własne do nauki języka urzędowego, względnie jednego z języków urzędowych tego państwa, a ponadto z tego powodu, że powoduje upowszechnienie używania jednego dominującego języka, który w ten sposób de facto staje się europejskim językiem administracji i organów władzy publicznej.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnej zasady pewności prawa oraz jasności przepisów prawa oraz pkt I.2 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa.

Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego pozostają w oczywistej sprzeczności z zasadą jasności, precyzyjności, przewidywalności i spójności. Ustanowione rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązki dotyczące reżimu językowego nie są jasne, ani precyzyjne, ani przewidywalne, ani spójne jeżeli chodzi o zidentyfikowanie języka, na który należy dokonać tłumaczenia.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 291 ust. 2 TFUE.

Wykonanie ustanowionych rozporządzeniem (UE) nr 2018/1724 obowiązków dotyczących reżimu językowego wymaga pewnego i wyraźnego wskazania, na jaki język należy dokonać tłumaczenia. Uregulowanie międzyinstytucjonalne zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 2018/1724 jest natomiast w tym zakresie bardzo niejasne. W związku z tym rozporządzenie (UE) nr 2018/1724 nie jest wyrazem poszanowania delikatnej równowagi międzyinstytucjonalnej ustanowionej w art. 291 TFUE oraz w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011⁽²⁾, jako że rozporządzenie skutecznie umożliwia Komisji Europejskiej obejście procedury określonej w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011 i przyjęcie rozporządzeń w sposób nieformalny.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012, Dz.U. 2018, L 295, s. 1.

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję, Dz.U. 2011, L 55, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2019 r. — Nosio/EUIPO — Passi (LA PASSIATA)

(Sprawa T-70/19)

(2019/C 122/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Nosio SpA (Mezzocorona, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci J. Graffer i A. Ottolini)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Drugą stroną w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Passi AG (Rothrist, Szwajcaria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LA PASSIATA” — zgłoszenie nr 14 593 131

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 listopada 2018 r. w sprawie R 928/2018-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony postępowania przed izbą odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 6 lutego 2019 r. — BMC/Komisja i Wspólne Przedsięwzięcie „Czyste Niebo 2”

(Sprawa T-71/19)

(2019/C 122/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: BMC Srl (Medicina, Włochy) (przedstawiciele: S. Dindo i L. Picotti, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Wspólne Przedsięwzięcie „Czyste Niebo 2”

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji jednostki „Czyste Niebo 2” z dnia 6 grudnia 2018 r. potwierdzającej decyzję z dnia 10 października 2018 r., na mocy której „Czyste Niebo 2” uznało za niemożliwy do sfinansowania wniosek nr 831874 złożony w związku z zaproszeniem do składania wniosków H2020-CS2-CFP08-2018-01 dotyczących systemu wentylacji wyciągowej dla silników oraz systemów przeciwołodziennych dla łopatek obrotowych.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zgłosiła swój udział w odpowiedzi na zaproszenie do składania wniosków H2020-CS2-Fp08-2018-01 (Clean Sky 2 Call for proposals 08) organizowane przez „Czyste Niebo 2” (program Czyste Niebo 2), którego przedmiotem był rozwój systemu wentylacji wyciągowej dla silników oraz systemów przeciwołodziennych dla łopatek obrotowych (integrating a removable anti-ice system).

Skarżąca twierdzi, że jest jedynym przedsiębiorstwem na świecie, które w chwili obecnej posiada rozwiązanie problemu bezpieczeństwa lotu śmigłowca w warunkach oblodzenia.